

Milena Kolářová

Vetřelec v mém ňadru

aneb i nemoc lze brát s nadhledem

Obsah:

Pojď, ty blbečku

Zmiz, ty zmetku

Není koktejl, jako koktejl

Solárko

Pá, pá

***Vetřelec v mém ňadru
aneb i nemoc lze brát s nadhledem
Milena Kolářová***

2. vydání

vydáno v prosinci 2016 jako 43. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-014-8 (epub)

ISBN 978-80-7570-015-5 (mobi)

ISBN 978-80-7570-016-2 (pdf)

Věřte, že bude líp...

Pojď, ty blbečku

Mamograf je drtič prsou. Vždycky, když mi pokládali ňadro na jednu kovovou desku a druhou na něj spouštěli, vytanul mi na myslis lis na šrotování aut. Při každém takovém vyšetření mi vyhrkly slzy bolesti a pokaždé jsem kontrolovala, jestli mi z prsou nezbyly jen placky. To byl jeden z důvodů, proč jsem se mamografu vyhýbala. Druhý, naprosto tmářský (ale můj) byl názor, že žena po přechodu nemůže dostat rakovinu ženských orgánů, jednoduše proto, že už se v ní nemlátí žádné hormony a její organizmus je už v klidu. To jsem pak čuměla, když jsem se informovala na internetu. A za třetí – nikde žádná boulička, zkrátka ani náznak, že by něco bylo jinak, než má být. A tak jsem na tom mamografu nebyla dlouhých sedm let!!! Dneska považuji těch sedm let za velký příděl štěstí. Byl únor roku 2014, já šla kolem budovy s mamografem a jako by se ze dveří vysunul prstíček a zval mě „pojď, ty blbečku, ty ignorante, pojď se přesvědčit, že jsi zdravá“.

Tak jsem šla. Poté, co mě vypeskovala za dlouholetou absenci, paní doktorka pravila: „Je tady nějaký stín, může to být jenom tkáňový uzlík, ale taky to může být něco horšího. Já to nemám s čím porovnat, když jste tu tak dlouho nebyla. Přijďte začátkem července, uvidíme, jestli se to bude nějak vyvíjet.“ Přišla jsem začátkem července. Útvar uprostřed prsu měl rozměry přibližně 1 x 1 cm a hned mi z něj vzali vzorek na histologii.

Poznatek: odebrání vzorku bolí jen docela málo, pro příště není třeba se ho bát. Vzorek prý se posílá do nejkvalitnější laboratoře v Plzni a prý se za týden, ve čtvrtek, mám přijít informovat, jak dopadly výsledky.

Jsem od přírody optimista. Nápadů typu: drbne do mě auto, kousne mně vzteklý pes, vyřadí se na mně úchyl, vykradou mně a ne toho hajzla od vedle a podobně, mi nejdou ani kolem hlavy. Proto jsem předpokládala, že výsledkem histolky bude nějaká tuková hrudka – koneckonců mám ráda bůček a to se musí někde projevit. Jenže čas nedospěl ani do čtvrtka. Už v úterý mi zvonil telefon a neosobní hlas pravil, že histolka potvrdila zhoubný tumor a ať se v ten čtvrtek přijdu

domluvit na dalším postupu. Nejdřív jsem jen vyhekla, pak jsem pro jistotu vychrlila své nacionále (to přece musí být nějaký omyl) a pak jsem se ještě slovně ujistila: „Tak na tvrdo - chcete mi říct, že mám rakovinu prsu?“ „Ano, tak nashledanou ve čtvrtek.“ Kousek ode mě seděl můj muž – Petr. Celý rozhovor slyšel. Chvíli jsme na sebe nevěřičně zírali. Pak se on rozčilil, že takhle to přece nemůžou pacientům sdělovat. Proč nepočkali do stanoveného čtvrtka a nesdělili mi to osobním a přijatelnějším způsobem? Ale rozčilování a kritizování nic nezměnilo na diagnóze.

Co mi táhlo hlavou? Díky přírodo za dar optimismu. Zopakovala jsem si všechny celebrity, které se vyléčily, ze statistiky jsem si vybírala jen čísla udávající počet uzdravených a vytvořila si vlastní názor na věc: nějaký mrňavý, nechutný veřelec se mi usídlil v ňadru. Je nutné ho vystrnadit a o nic jiného nejde. Takže pryč s ním, ať můžu pokračovat v krasojízdě. Svěřím se těm, co si s tím hajzlíkem umí poradit a ať to odsejpá, už chci zase slyšet, že jsem zdravá. Jen žádné slzavé údolí, žádná závěť, žádné bezesné noci, to si radši vezmu prášek na spaní. A zapálím si cigaretu – ať ten mrňavý podvrat'ák vidí, že on mi nebude diktovat co smím a co ne. Následovala v rychlém sledu řada vyšetření: rentgen srdce a plic, sono břicha, krevní rozbor, praktický lékař. Zároveň jsem začala vyhledávat informace, protože až do teď jsem o rakovině věděla jen to, že je to strašná nemoc, ze které se mnoho lidí uzdraví, ale někteří ji taky nepřežijí. Až do teď jsem žádný článek nikdy nedočetla do konce, protože se mě netýkal, stačily mi titulky „Zabojovala – uzdravila“, „Bohužel, nemoc ji přemohla“. Teď jsem podobné články četla velice pozorně.

Čirou náhodnou mi padl do ruky časopis, kde přes celou stránku byl vychvalován jako zázračný přírodní lék varumin. Autor uváděl několik světoznámých osobností, kterým lék pomohl. V hlavě mi utkvěl Fidel Castro, jemuž se s pomocí varuminu podařilo rakovinu zdolat. Cena léku byla kolem 15ti tisíc. Hodně, ale kdo by je nedal za tu šanci. Probírali jsme s Petrem věrohodnost celého článku. Závěr naší diskuse byl: předložit článek onkologovi, který mi byl přidělen a který už mě bude nadále informovat a soustavně sledovat. Šla jsem k němu hned druhý den. Je to pěkný chlap. Sympatický – jen z úst mu vycházejí ne

zrovna pěkné informace. Například: „Jako první vás čeká operace. Při ní vám bude odstraněn karcinom, ale protože ten váš se, bohužel, rád vrací, podstoupíte ještě léčbu chemoterapií a potom ozářování. Přijdete sice o vlasy, ale ty vám zase narostou a možná lepší, než jaké máte teď.“ „A pane doktore, nějaké pozitivní informace pro mě nemáte?“ „Mám. Nepřijdete o prs. Velice příznivé je, že ten nádor je malý, a že nevykazuje žádné metastáze. Máte tu nejvyšší naději na uzdravení. Teď vám nebudu říkat, jak bude vypadat celá léčba, protože těch informací by na vás bylo moc. Ze všeho nejdřív se budeme věnovat operaci, ta vás čeká jako první. Hned zítra přijdete do nemocnice, kde předstoupíte před mamární tým a dozvíte se vše potřebné.“ Vytáhla jsem z kabelky časopis otevřený na stránce s varuminem s otázkou, co tomu říká. Řekl: „To vůbec nebudu číst. Takových zázraků už tady bylo! Kdyby se takový lék opravdu našel, už bychom o něm věděli. Dosud uplatňované onkologické postupy vykazují tak vysokou úspěšnost, že je dobře se jich držet. Ale, jestli je chcete odmítnout, pro mě není nic jednoduššího. Stačí, když mi podepíšete odmítnutí léčby. Už jsem tady zažil pacientku, která udělala ze svých pěti dětí sirotky, jen proto, že radši absolvovala alternativní medicínu. Věřte, že to, co vám doporučuji, je zatím pro vás to nejlepší.“ Poděkovala jsem a odcházela s vírou ve stávající medicínu, přičemž jsem si stále opakovala to příznivé, co mi doktor řekl. Taky jsem se zamyslela nad svým dosavadním životem a představovala si, jak tam nahoře, sedí nějaký nebeský úředník, probírá se kartotékou, narazí na moji skoro prázdnou kartu a začne si brumlat: „Hele, Kolářová ... žádný úraz, žádný žlučník, žádná migréna, ani záda jí nebolí a ještě je to veselá holka. Přitom se vůbec nesnaží... to je samá zabijačka, hele taky štamprličce se nevyhybá... A kouří jak čerstvé lejno na zmrzlém trávníku. Tak takhle by to nešlo... Šoupneme na ni taky nějakou chorobu, aby poznala, že život není peříčko. Nó... no... tak ... tak aby neřekla, do toho neštěstí jí nadělíme notnou dávku štěstí.“ A pak ten úředník zopakoval všechno to příznivé, co mi řekl onkolog.

Hned druhý den jsem předstoupila před mamární tým v českobudějovické nemocnici. Představoval čtyři lékaře a jednu lékařku. A tady jsem se, sama proti sobě, pokusila prosadit své plány. Já

totiž strašně ráda cestuju. Našetřené penízky nevydávám za zlato, kožichy, značkovou módu, nezajímají mě drahá auta (mimořadně auta jsou po mě všechna vozidla mezi tříkolkou a autobusem), já si dopřávám dovolené. Jedno jestli v tuzemsku, nebo v zahraničí, krátké nebo dlouhé, hlavně ať vidím něco nového a potkám nové lidi. Absolutní prim ale u mě hraje moře. Jak já ho miluju! Pokaždé když k němu přijíždíme a vidím ho poprvé, říkám klidně nahlas: „ahoj moříčko, ahoj, ahoj, to jsem ráda, že jsem u tebe.“ Jsem unesená z každé přímořské scenérie a přátelé, kteří jezdí s námi, už mě brzdí v mých projevech nadšením. Ale kašlu na ně. Já si užívám svůj pocit mravenečka stojícího proti nezměrné, vlnící se ploše. Tam se splachují všechny starosti a každý problém se najednou jeví jako blbost.

1. září toho roku jsme měli s Petrem vycestovat do Portugalska. Rýsovala se před námi kouzelná dovolená. Naše dobrá známá nám propůjčila svůj vlastní, velice dobře vybavený apartmán v domě u moře. Snídat se dalo na terásce z kuchyňky. Večeřet se, za zvuků šplouchající vln, dalo na terásce z obýváku. K dispozici dvě kola a výpisky všech, kdo tam kdy bydleli a podávali informace o tom, kde byli, jak se tam dostali, co viděli a kde nakoupili. Pro mě dovolená snů. Tak jsme s Petrem už v únoru zakoupili nejen letenky, ale předem zaplatili i pronájem auta a já si pečlivě začala opakovat angličtinu.

Jenže teď 14. července jsem stála do půl těla nahá před mamárním týmem, který mi stanovil den mé operace – 30. července. „Ne, prosím to ne! Nemůžu na tu operaci až po dovolené?“ a líčila jsem pánům doktorům, jaké krásy mě čekají a kolik už mě to stálo. Koukali na mně jak na mimozemské zjevení a že prý: „Vy to chcete odložit? Tady se každý snaží přijít na řadu co nejdřív, my vám dáváme exkluzivní termín, za čtrnáct dní už můžete být bez nádoru a vy to chcete odložit?“ Jak mi jejich slova mi začala docházet, stávala jsem se menší a ještě menší. Pak ta lékařka pravila: „Ale poslyšte, vždyť vy na tu dovolenou klidně můžete jet. Máte celý srpen na rekonvalescenci a 1. září už budete vyhojená. Když tam nebudete vylehávat na slunci a nebudete se přepínat, tak vám to jenom prospěje. Naberete sílu na chemoterapii a psychicky to pro vás bude taky dobré. Nic neodvolávejte, já jsem přesvědčená, že odjedete.“ Začala jsem se radostně smát, paní doktoru

jsem pohládila po rameni a překypovala jsem štěstím. 1. září budu určitě v pořádku a poletím... Poletím k mořičku, všechno mu vypovím a ten přírodní živel mi s každou svou vlnou přinese další dávku zdraví, klidu a naděje.

Ted' už zbývala poslední nemilá povinnost. Sdělit to všechno našim třem synům, kteří už s námi pár let nebydleli. Naučila jsem se svou řeč tak, abych je nevydělala a podala to v rámci možností co možná nejlaskavěji. Se stejně navrčeným kolovrátkem jsem postupovala u svých přátel a známých a u své sestry. A má sestřička mi dohodila nejceněnější kontakt v mém životě. Kamarádka její dcery – Jana - prý přesně před rokem prodělala totéž. Stejná diagnóza, stejná léčba. Dostala jsem na ní telefon a od té chvíle se pro mě stala Jana nejvzácnější informátorkou a poradkyní, i když jsem ji dodnes neviděla. Dělí nás zhruba 60 kilometrů, a i když jsme si tolikrát slibovaly, že se sejdeme, nedošlo k tomu. Jana se ode mě liší tím, že je asi o 25 let mladší, má dvě nedospělé děti, vyznává tvrdý rock, motorcky a jezdí na *festáky*. Ale v nemoci jsme si byly naprosto rovné. Volala jsem jí ještě před operací. Náš první telefonát, poté, co jsme se představily, probíhal asi takto:

Ona: Nebojte se, fakt se ničeho nebojte, já jsem to všechno prodělala loni a můžu vám říct, že to pro mě byla nejkrásnější dovolená.

Já: Jani, co to říkáte? Mluvíme o rakovině prsu.

Ona: Já vím a nekecám. Když jsem na chirurgii viděla ty strašný případy, tak se mi zdálo, že tam překážím s těžkou angínou. Ty dvě jizvy na prsu se mi rychle zahojily, do práce jsem nemusela a tak jsem si s dětma užívala prázdniny. Jezdily jsme na kole po vejletech, doma si mě všichni hejčkali a kdybych nemusela každé tři neděle do nemocnice na kapačku, tak jsem ani nepoznala, že procházím nějakou chemoterapií.

Já: To není možné. Vždyť se ze všech stran dozvídám, jak je všem špatně, že zvrací a jsou strašně unavení.